

«З миру по нитці – дитині сорочка»

Заслужена артистка України, кінозірка Наталія Шмаренкова переконана:
кожен з нас може зробити світ кращим

Розмову веде Галина КАЛАЧОВА

– *Пані Наталіє, ви маєте дуже багато почесних звань і титулів: «Посол доброї волі у Пакистані», «Людина року-2007» у номінації «Міжнародна діяльність», «Жінка третього тисячоліття», «Бренд року-2004», народне визнання «Співачка року», чинна «Місіс світу-2008»... І все-таки насамперед хотілося б запитати: коли ви вирішили пов'язати своє життя з естрадою?*

– Це сталося ще в дитинстві. Маленькою я дуже любила концерти, спостерігала, як актори грають на сцені, повторювала їхні рухи. Навіть ходила навшпиньках, щоб бути схожою на відомих співачок. Мені здається, що я завжди знала, ким хочу бути. І була переконана, що народжена для того, аби стати артисткою, тому від самого початку визначила для себе вид діяльності.

– *А на кого з артистів хотіли бути схожою?*

– Щойно бачила на екрані Аллу Борисівну або Софію Ротару, одразу починала їм підспівувати. Це були дві мої улюблені співачки. Потім захопилася іншим – десь років у п'ять мене почав приваблювати кінний спорт. Просила батьків купити коника й щосили доводила, що він зможе жити в нас на балконі: дуже хотілося навчитися їздити верхи. Мама не знала, як мене відмовити, і нарешті сказала: якщо я кататимуся на конику, у мене будуть криві ніжки й хлопчики мене не любитимуть. Тож, якщо хочу бути гарною, треба трошки підрости і вже потім зайнятися кінним спортом. Це на мене подіяло.

– *Але ми знаємо, що ваше дитяче захоплення залишилося на все життя. Коли у вас з'явився перший кінь?*

– Першого коня, а точніше – двох, я купила, коли мені було 27 років. Можна сказати, що я тоді врятувала цих тварин. Склалося так, що базу, де утримували коней, розформували і кілька коней були кинуті напризволяще. Утримувати коня – дороге задоволення, і не кожен може собі це дозволити, тому тваринам загрожував м'ясокомбінат. Тоді я саме знімала кліп «Почуття», і, дізнавшись про цю ситуацію, одразу викупила двох коней – Тарзана і Оду. Це було напередодні Нового року. І замість готуватися до новорічного свята я шукала місце, куди можна було б перевезти коней на зимівлю. Тарзана згодом подарувала хворій на церебральний параліч дівчинці, яка його доглядала ще на приватній конюшні на іподромі. А з Одою вийшла дуже цікава історія. Мене розшукала її перша хазяйка, яка на той час уже жила

Мені здається, що я завжди знала, ким хочу бути. І була переконана, що народжена для того, аби стати артисткою, тому від самого початку визначила для себе вид діяльності

в Німеччині, і попросила повернути їй Оду. Мені було шкода розлучитися з улюбленицею, я вже звикла до неї, але так само я жаліла і хазяйку. Зрештою я погодилась.

Моїм найбільшим фаворитом був Індіго-бой – вороний красень, який потім став чемпіоном України. Коли приїздила на іподром, не могла пройти повз нього просто так – завжди приносила ласощі, пестила. На жаль, кінь належав хазяїнові іподрому і не продавався. Одного разу на конюшню приїхав мій чоловік і також помітив Індіго... Кінь став нашим сімейним захопленням. Урешті-решт я поставила перед власником умову: куплю ще двох коней, якщо мені про-

дадуть Індіго. Ставши власницею одразу трьох розкішних спортивних тварин, я зрозуміла, що їм треба приділяти багато часу й уваги. З Індіго займаюся виїздкою. Альманах і Пума – стрибкові коні, з ними треба займатися конкуром, який вважається чоловічим видом спорту і вимагає більше фізичних зусиль.

Торік на день народження мені подарували Лакі Вея – сина непереможного олімпійського чемпіона Сибірського Експреса, якому сьогодні вже три з половиною роки. Сподіваюся, що за півроку він братиме участь у чемпіонаті молодих виїзdkових коней. Лакі Вей – справді диво природи: дається ознаки генетика.

У листопаді 2008 року я знімалась у музичній комедії «Чоловік моєї вдови» і в кадрі були два красивих коня – Андалуз і Фріз. Фільм знімали у Європі, і там я закохалася в Андалуза, якого після закінчення зйомок привезла із собою. Зараз на конях їздять діти, тренуються спортсмени. Це мій внесок у розвиток вітчизняного кінного спорту в Україні. І сама я готуюся до чемпіонату України з виїздки.

– *Ми за вас уболівати- мемо. Те, що ви маєте так багато інтересів і не менше – обов'язків, не може не викликати поваги. Зізнайтеся, чи не хочеться інколи стрибнути на коня і помчати геть? Від публічності, роботи, навантаження...*

– Час від часу відчувається втома, яка позначається і на здоров'ї. Але насправді мені дуже подобається все, чим я займаюся. Не можу довго сидіти на місці. Коли нічого не роблю, почувуюся неповноцінною. Звісно, бувають моменти, коли хочеться поїхати кудись на тиждень без мобільних телефонів – щоб ніхто не міг мене знайти – або ж побути вдома із сім'єю. У мене був такий період, але він минув, і я знову готова до бою.

РОССИЯ ОТКРЫВАЕТ О

Часто виникає бажання погуляти по місту в спортивному костюмі, піти в магазин. Ще я дуже люблю кататися на велосипеді. Ми зараз живемо за містом, і я щодня після роботи вдягаю спортивний костюм, кепку, окуляри, беру велосипед і – вперед... На самому початку своєї кар'єри мені хотілося більше уваги, а тепер – навпаки. Можливо, артисти воліють, щоб їх упізнавали, коли вони до цього готові.

– Як вам вдається поєднувати кар'єру артистки, співачки, кінозірки і бути Послом доброї волі?

– Звання говорить саме за себе. Послом доброї волі стають добровільно! Мені теплішає на душі, коли я розумію, що моя творчість приносить користь іншим. Мене тішить, що мої пісні не лише підіймають настрій, а й допомагають людям відчувати себе потрібними. Якщо я можу допомогти людям фінансово або підтримати добрим словом чи турботою, то з радістю це роблю. Діти-сироти чи інваліди не мають можливості відвідувати концерти, вони не можуть приділяти мистецтву достатньо уваги. І я з радістю дарую їм свої пісні. До кризи був певний благодійницький сплеск – з'являлося все більше й більше меценатів, які допомагали дитячим притулком і будинкам для інвалідів. У зв'язку з кризою кількість благодійників зменшилась, і це прикро. У мене є улюблена приказка: з миру по нитці – дитині сорочка. Якщо кожен даруватиме бодай краплинку свого тепла тим, кому його не вистачає, світ стане добрішим.

– Бути Послом доброї волі – рід непростя. Як ви домоглися такого високого звання?

– Після того як я привезла в Україну перемогу з міжнародного конкурсу в Лахорі, отримала з Пакистану листа з пропозицією взяти на себе місію Посла доброї волі в Пакистані. Для мене це була велика честь, і я погодилася.

У Пакистані я побувала в зоні землетрусу, побачила, у яких жаклих умовах опинилися люди, і сказала, що допоможу їм за будь-яку ціну. Ми організу-

вали кілька концертів, зібрали багатих людей, залучили їх до співпраці. Наша група їздила з благодійними концертами містами країни й зібрала понад 3,5 млн дол. Для жителів Пакистану це дуже велика сума. Частина коштів отримали з аукціонів, частково допомогли меценати. Гроші перерахували на зведення університетського містечка поблизу Ісламабада і у військовий госпіталь на лікування маленьких дітей з пороком серця, яким необхідна негайна операція. Ще ми відбудували зруйновану школу в Кашмірі. Зараз плануємо організувати в Пакистані ще один великий концерт і отримані кошти витратити на благодійність.

– Чи є у вас на сьогодні пропозиції щодо створення благодійних програм у інших державах?

– Я як Посол доброї волі і чинна «Місіс світу» маю багато пропозицій до інших держав, але все це ще в проекті. Як посол миру хочу створити таку програму, з якою можна було б об'їздити якнайбільше країн і допомогти якомога більшій кількості людей.

– Ви цілковито віддаєтесь справі, якою займаєтесь. А що вам подобається робити найбільше?

– Останнім часом мене повністю захопило кіно. У музичній комедії «Чоловік моєї вдови» я отримала свою першу головну роль. Нещодавно пройшла кастинг у голлівудський фільм, що має назву «Аварія». Зйомки відбуватимуться в чотирьох країнах. Насправді дуже важко зібрати на одному знімальному майданчику всіх акторів, визначити зручний час. Я гадаю, що це тільки початок моєї кар'єри у великому кіно. Коли берешся за щось нове, стає менше часу на інші справи. Я дуже сумую за кінним спортом. Коли перебуваю в Україні, обов'язково намагаюся знайти вільну хвилинку для верхової їзди. Але за останній рік вільного часу було зовсім мало. Протягом року я записала сім нових пісень, шість саунд-треків до кінофільмів, які ви скоро побачите на екрані і почуєте. Це – моє життя.

– З ким би вам хотілося знятися в кіно?

– Хотілося б попрацювати з голлівудськими зірками Антоніо Бандерасом, Мелані Гріффіт. Мрію заспівати дуетом з Монсерат Кабальє. Кожний артист після свого нового досягнення думає про наступну сходинку у творчості.

– **Пані Наталіє, коли настала хвилина вибору між консерваторією і естрадою, ви обрали друге. Чи не виникало за роки, проведені на сцені, бажання повернутися до класичної музики?**

– Річ у тім, що, коли є можливість, я використовую свої вокальні дані в класичному репертуарі. Останнім часом у своїх виступах дедалі частіше звертаюся до класичної музики. У найближчій перспективі планую записати диск сучасної музики з класичним аранжуванням. У голлівудському фільмі гратиму роль співачки і виконуватиму класичний твір.

– **Чи можете визначити найяскравіші моменти у своїй кар'єрі?**

– Найбільше запам'ятовуються перші кроки, перші перемоги. А першим був фестиваль «Глорія», де я взяла гран-прі міжнародного фестивалю «Москва – Юр-

мала – Ялта транзит». Для мене в житті це було дуже важливим, тому що я підходила до кожного нового проєкту дуже відповідально. Але найяскравішим став конкурс краси «Місіс світу-2008», де протягом 15 днів я представляла Україну на міжнародній арені і стала переможницею.

– **А перший свій виступ запам'ятали?**

– Коли я вперше виступила на професійній сцені, мені було 11 років. Грала на скрипці і співала в дуеті з мамою пісню «Погоня» з однойменного фільму. На жаль, поки що це єдиний виступ разом із нею. До цього були виступи в дитячих колективах. Траплялося, що на сцені зупинялася мінусова фонограма і мені доводилося доспівувати а капела без музичного супроводу. Я вважаю, що артистка з музичною освітою повинна вміти знаходити вихід із різних ситуацій. На те вона й артистка.

– **Сім'я вас підтримує у вашій кар'єрі?**

– Моя мама – мій продюсер. Саме вона дала мені можливість розвиватися, підтримала мої перші професійні кро-

ки. Мою кар'єру ми починали разом з нею, коли я була ще школяркою. Тоді були дуже скрутні часи: щоб одягатися й писати пісні, доводилося співати в нічних клубах, а вдень я їхала в естрадно-цирковий інститут на навчання. Інколи не вистачало грошей на якісь особливі ласощі. На зароблені гроші записувала нові пісні, робила нові аранжування. Батькові я також певною мірою вдячна. Він мав добрий слух і був справжнім меломаном. У нашому домі завжди звучала різножанрова музика. А коли я стала відомою і роботи з'явилося дуже багато, мене підтримав вітчизняний – він допомагав мені в усьому. Далі вже прийшов на допомогу мій чоловік. Він для мене – головний помічник і порадник. Жити поряд із зіркою досить важко, але Захур знав, на що йшов: коли ми познайомились, я була вже заслуженою артисткою України Камалією. Він пишається мною і не ревнує мене до роботи. Одразу після концерту я поспішаю додому. Захурові подобається, що я перебуваю в центрі уваги. Він упевнений у мені, і ми ніколи не сумніваємось одне в одному.